

Sygn. akt II CSK 698/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. P. i D. P.

przeciwko Miastu P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi

kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powodów J. P. i D. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 maja 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do kilku pytań odnoszących się do wykładni pojęcia „korzystanie z nieruchomości w dotychczasowy sposób”, zawartego w art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 778. z późn. zm.) Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik powodów uzasadnił natomiast naruszeniem art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Takie skonstruowanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego niedopuszczalne. Przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 4 k.p.c. wykluczają się. Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Abstrahując od nieprawidłowego skonstruowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy również wskazać, że w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo tylko sformułowanie pytań dotyczących wykładni określonego przepisu. Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się bowiem problem powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych

podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest ponadto pogląd, zgodnie z którym skonstruowanie zagadnienia prawnego następuje przez przedstawienie pytań „do rozstrzygnięcia” to znaczy pytań, których konstrukcja powoduje, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego dokonywane jest przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC z 2000 r., nr 11, poz. 200).

Sformułowane w skardze pytania nie spełniają powyższych wymagań. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawierało ponadto argumentów, które świadczyłyby o możliwości rozbieżnego interpretowania art. 36 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Pełnomocnik powodów ograniczył się bowiem do zaprezentowania własnego stanowiska i polemiki z poglądem wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, podczas gdy uzasadnienie występowania w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno nastąpić przez wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Rozważania zawarte w skardze kasacyjnej nie dały podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym rozumieniu.

W sprawie nie wystąpiła ponadto przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza skargi kasacyjnej prowadzi bowiem do wniosku, że w sprawie nie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Przyjęta przez Sąd drugiej instancji wykładnia art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie jest sprzeczna z poglądami dotychczas wyrażanymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Powołane w skardze orzecznictwo dotyczące kwestii „potencjalnego korzystania z nieruchomości” dotyczyła innych okoliczności, niż stanowiące podstawę faktyczną w sprawie, którą Sąd Najwyższy jest związany.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjna Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

jw